



ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Чудни дни!

Ей, баба



Стоян Михайловски

Роден е през 1856 год. в гр. Елена, а починал през 1927 год. Той е един от най-големите наши сатирици и изобличители на злото в живота. По-важни негови произведения сж: „Поема на злото“, „Сатири“, „Философически и сатирически сонети“, „Книга за българския народ“, „Когато боговете се смият“ — драма и др. Ст. Михайловски си служи с най-богат речник от думи. Произведенията му сж саркастични, но напътствени.

КУПОНЪ ЗА НОВА ИЗЕНАДА!

Прати 3 лв. гербови марки до Д. Колевъ, ул. Регентска № 10 — София IV, за да бждеш изненадан с един хубав подарък

Сега е зима. Вятър пѣ на февруарий пѣсенъта. А утре вижъ, че слънце грѣе и пламватъ бѣлитъ поля!... Снѣгътъ поляка лека чезне, следъ него никне чуденъ злакъ! И сякашъ слънцето ще слѣзне, да го помилва съсъ ржка. Земята трѣпне — нова, млада!... набѣбватъ хиляди цвѣта. И пиятъ слънчевата радостъ, да грѣйне чакатъ пролѣтъта! Но вижъ, че вятърътъ повѣе, и пакъ засѣе едъръ снѣгъ. Наново топличко завие, отрано пламналиятъ злакъ. И шепне му: заспи, почивай, сега е зима, вятъръ вѣй. Ще те събудиме отново, когато слънцето изгрѣй!

Боянъ Балабановъ

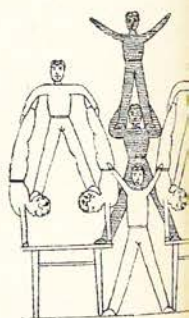
Болната кукла

Зная, грѣшка азъ направихъ, че самичка те оставихъ и когато се завърнахъ жълта, болна тукъ те зърнахъ. Мила кукло, чуй, не бой се, полегни си, успокой се, съ чай сега ще те загрѣя, тихо, нѣжно ще запѣя.

Христо Бояджиевъ



Ей, баба Марта иде въ нашата страна! И люта, зла, като пелинъ, тя малъкъ Сѣчко — своя синъ — наскоро ще прогони съ ядния си ликъ!



Гимнастическитъ упражнения каляватъ тѣлото. Не напразно е казано „Здравъ духъ въ здраво тѣло.“ Тукъ ние ви показваме две гимнастически фигури — пи-

Една топла питка въ торбичката, една цигулка въ ржката, една добра дума въ сърдцето, ето богатството, съ което Щурчето трѣгна на пътъ. Топлата питка го топлѣше отвѣнъ, добрата дума — отвѣтрѣ, а струнитъ на цигулката звѣнтѣха.

— Искашъ ли да бждемъ другари? — го запита Вятърътъ, — двама ще вървимъ и свиримъ. Ти имашъ една цигулка, азъ много, ти знаешъ една пѣсенъ, а азъ — безброй.

— Отъ кжде, пѣкъ, знаешъ, че е тѣй? — отговори Щурчето, — ами ако и азъ зная много?

— Толкова по-добре, — рече Вятърътъ, — азъ ще науча твоитъ пѣсни, ти — моитъ.

— Съгласенъ съмъ, — каза Щурчето, — веднага ли ще почнемъ?

Но Щурчето не чу думитъ на Вятѣра, а само нѣщо като смѣхъ и едни бързи стѣпки, каточе нѣкой бѣгаше, бѣгаше...

— Такъвъ ли си билъ ти? — рече Щурчето, — искашъ да се подигравашъ? Добре, и азъ зная!

Но още недорекълъ тия думи, сжщия смѣхъ и сжщия звукъ на бързи стѣпки, се повтори.

— А това е друго нѣщо. — рече Щурчето, — този смѣхъ вече не ме ядосва, но накара моя лжкъ да бѣга тѣй бързо по струнитъ на цигулката ми, както бѣга този шегаджия приятель, Вятърътъ.

— Майсторъ учителъ си ти, — радостно си приказваше Щурчето. — Всички ли твои ученици тѣй бързо научаватъ пѣснитъ ти като мене? Харесва ми се още, че ти си веселякъ. Чудна е тази пѣсенъ, чудеса могатъ да се извършатъ съ нея. Сремна ли нѣкой да

плаче, като река така съ лжка си и той ще се размѣе.

И Щурчето вървѣше и звуцитъ на цигулката му отхвъркваха изъ струнитъ, както капчици отъ изворъ. И гдето паднѣше такава една капка, на клонче или на камъче, веднага ставаше нѣщо. Цвѣтчето, или тревичката се клатѣха, клончето се люлѣеше, а камъчето подскачаше.

— Спри, спри вече, — чу Щурчето гласа на Вятѣра.

— Я, ти тука ли си билъ?

— Все задъ тебе вървѣхъ, слушахъ те. Браво! Ти ще станешъ голѣмъ цигуларъ. Ами, кой ти даде цигулката?

— Баща ми!

— Добъръ баща, — рече Вятърътъ.

— Азъ имамъ и друго нѣщо, него ми го даде майка ми.

— Я да го видя!

Щурчето бръкна въ торбичката и извади отъ тамъ топлата питка.

— Сладка, нали?

— Съ такава питка цѣлия свѣтъ се обикаля.

— Че азъ тъкмо затова съмъ трѣгналъ я. Нали двама щѣхме да вървимъ?

— Двама.

— А какъ ще се наричаме?

— Двамата скитници.

— Не, това не ми се харесва, — рече Щурчето.

— Тогава какъ да се наричаме?

— Двамата приятели.

— Не, това е много обикновено.

— Тогава двамата цигулари!

— Не, не искамъ.

— Двамата... двамата... двамата веселяци.

— А бе, право да ти кажа, и това май не ми се харесва.

— Е... ти пѣкъ вече, това не ти

Щурчето

Приказка

харесва, онова не ти харесва. Тогава избирай си самъ или най-добре трѣси си самъ. И Щурчето седна на единъ камъкъ, подъ едно дърво и рече:

— Не искамъ вече да вървя, тукъ ще остана.

— Добре тогава, сбогомъ, — рече Вятърътъ, — но поне вземи това!

И, докато Щурчето да подигне очко около него земята стана червена. То ми даде питка, азъ това никога не ще го забравя. И за благодарностъ...

— Ябълки! Колко ми се ядѣха! Не толкова много! Какво ще ги правя?

— Напълни си торбичката и дето идешъ, дето срещнешъ, давай!

— Чакай, — рече Щурчето, — не си отивай. Преди да се раздѣлимъ искамъ да ти изсвира нѣщо. Една пѣсничка, която ти не си чувала, може би.

— Исвири, де!

— Азъ ще свиря и ще пѣя, а ти ще повтаряшъ. Едно, две, три! Дето идешъ, дето срещнешъ, давай, давай...

— О, ами че азъ зная тази пѣсенъ, тя ми е най-любимата. Азъ си я пѣя най-много на пжпчицитъ презъ пролѣтъта. А презъ лѣтото на нивитъ на всички плодни дървета.

— Чакай, чакай, не си отивай, още какво щѣхъ да ти кажа... Ти, дето каза на пжпчицитъ, има една пѣсничка, една чудна пѣсничка, която азъ не кахъ много да зная...

— Същамъ се, ти искашъ да знаешъ пѣсничката „Пукъ“? Но сега не мога